



Arrest

nr. 180 290 van 3 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 7 november 2016 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod genomen.

De eerste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Naam/nom: K.

Voornaam/prénom: K. U.

(...)

Nationaliteit/nationalité: Pakistan

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

(x) 1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

(x) artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.04.2015 (bijlage 13 dd 02.04.2015).

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 04.05.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 13.01.2014. Deze beslissing is op 27.03.2014 aan betrokkene betekend.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 19.11.2009 een regularisatieaanvraag Ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd op 09.07.2010 in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning (A kaart nr B077670526).

Betrokkene kreeg een verlenging van zijn verblijfsvergunning tot 29.04.2014 (A kaart nr B129316962). De aanvraag tot verlenging van zijn verblijf, gesteld op 23.03.2015, werd geweigerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 dd 02.04.2015), werd aan hem betekend op 20.04.2015.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.04.2015 (bijlage 13 dd 02.04.2015). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.04.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 mei 2009 België is binnengekomen, diende in het gesloten centrum te Steenokkerzeel op 10 november 2016 een asielaanvraag in. Op 14 november 2016 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 8 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 december 2016 is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/11/2016

Overdracht CGVS: 23/11/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd op 1 december 2016 van 9.25 uur tot 10.45 uur gehoord in het gesloten centrum 127 bis door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Punjabi en het Urdu machtig is. Uw advocaat Meester Casagrande was daarbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sialkot, Punjab. U verklaarde dat u ongeveer 12 jaar geleden naar België kwam en er een verblijfsvergunning kreeg. U reisde tussen dan en nu 3 of 4 keer terug naar Pakistan. In Pakistan was u een werker geworden voor de partij PML-Q. Deze partij verloor de verkiezingen. De tegenpartij PML-N won de verkiezingen en zou nu de mensen van PML-Q bedreigen. Daarom vreest u voor uw leven bij een terugkeer naar Pakistan. In het administratieve dossier zitten uw identiteitskaart, NICOP en paspoorten van 2009 en 2016.

B. Motivering

Omwille van onderstaande redenen kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u geen statuut van vluchteling toekennen, noch het statuut van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas.

Vooreerst diende u bijzonder laattijdig een asielaanvraag in. U beweerde een vrees te kennen ten aanzien van uw tegenpartij die enkele jaren geleden in Pakistan de verkiezingen had gewonnen. U was nadien in België en toch hebt u gewacht met een asielaanvraag tot 10/11/2016, pas enkele dagen voordat u zou worden gerepatriëerd naar Pakistan. U had dus blijkbaar al die jaren voordien geen behoefte aan enige vorm van bescherming, ondanks uw verklaring dat u toen al problemen zou kunnen hebben met de leden van de tegenpartij PML-N. Het lijkt er aldus op dat uw asielaanvraag enkel gericht is op het uitstellen van een repatriëring, temeer daar op basis van onderstaande bevindingen uw asielrelaas zelf ongeloofwaardig is.

Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 22/11/2016 dat u een zeer actief lid was van de PML-Q sinds 5-7 jaar vóór uw vertrek uit Pakistan (zie vragenlijst CGVS). Ten aanzien van het CGVS zelf, tijdens het gehoor op 01/12/2016 verklaarde u echter geen lid te zijn, maar enkel een werker en dat slechts sinds u, vanuit België, een eerste keer terugkeerde naar Pakistan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan dat u zoiets niet had gezegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de vragenlijst (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). Deze

verklaring kan echter niet overtuigen daar uit de vragenlijst, die u voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen, duidelijk blijkt dat u wel tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Hoe dan ook, u verklaarde zeer actief te zijn geweest, maar op alle vragen die u werden gesteld rond uw activiteiten en kennis van de PML-Q gaf u vage en ontwijkende antwoorden. Zo verklaarde u dat de PML-Q een goede partij was en u daarom lid wilde worden van die partij. Echter gevraagd naar wat er zo goed aan is, kwam u niet verder dan 'dat ze goede dingen deden'. U herhaalde dat steeds en u gevraagd naar een concreet voorbeeld kwam u niet verder dan dat er straten zijn aangelegd. Deze vage antwoorden kunnen niet volstaan om geloofwaardig over te komen, temeer daar het CGVS er u verschillende keren naar heeft gevraagd om concreet en gedetailleerd te zijn. Zo wist u verder niets te zeggen van het gedachtengoed en ideologie van uw partij, kende u de website niet en las u geen kranten of magazines van uw partij. Ten slotte werd u meermaals gevraagd naar het werk dat u dan concreet deed, maar u kwam niet verder dan dat u kleine dingen deed en probeerde stemmen te ronselen voor uw partij. Dat u slechts kleine dingen deed staat echter haaks op uw verklaringen dat u gekend was en daarom gevisieerd zou kunnen worden. Dat u stemmen ronselde komt evenmin aannemelijk over gezien u geen enkele inhoudelijke kennis hebt van de ideologie of programma van uw partij.

Wat betreft uw beweerde terugkeer tijdens de verkiezingen alwaar u in Pakistan zou hebben gestemd, moet het CGVS opmerken dat de verkiezingen werden georganiseerd in mei 2013. De stempels van uw paspoort geven echter aan dat u in 2013 van 07/01/2013 tot 22/03/2013 in Pakistan was. U was dus niet tijdens de verkiezingen in Pakistan en aldus hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering dat u in Pakistan zou hebben gestemd bij die verkiezingen. Dat u zelf, voor wie de verkiezingen die uw partij verloor, de reden van uw asielaanvraag in België is, niet zou weten wanneer die verkiezingen zijn gehouden (noch de maand, noch het jaar) ondermijnt verder elke vorm van geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u ook geen enkel stuk voor dat uw beweerde betrokkenheid bij de PML-Q zou kunnen staven. Aangezien u beweerde een actief lid te zijn én u al lang in België was, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in staat moet zijn om uw relaas te staven, indien u werkelijk dermate actief was voor de PML-Q. De kopies van uw identiteitskaart, NICOP en paspoorten die terug te vinden zijn in uw administratief dossier vormen enkel een aanwijzing met betrekking tot uw identiteit, iets dat hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uit informatie nergens blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse

berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan als volgt:

"Geschonden bepalingen

- *Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- *Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;*
- *Materiële motiveringsplicht ;*
- *Zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *Verbod van willekeur"*

Hij bespreekt de motieven van de bestreden beslissing. Daarna citeert hij de geschonden geachte artikelen van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM en gaat op een algemene en theoretische wijze verder in op de geschonden geachte bepalingen.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing aangezien:

- *zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst bestaat er een redelijke kans dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn ;*
- *er kan geen rekening worden gehouden met de vermeende laattijdigheid van de asielaanvraag, verzoeker had immers reeds een verblijf in België;*
- *het CGVS verwijt verzoeker dat een tegenstrijdigheid tussen het DVZ gehoor en het CGVS gehoor namelijk over het lid of werker zijn van de partij PML-Q, dit is een stereotype beoordeling en doet niets af aan de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker.*

Bovendien is de lijn tussen lid en werker dun en kan dit eveneens lost in translation zijn geweest. Tenslotte moet worden opgemerkt dat het CGVS gehoor doorslaggevend is, het DVZ gehoor bestaat er slechts in om een algemeen beeld te krijgen over de problematiek van de asielaanvrager;

- *het CGVS verwijt verzoeker verder dat hij te weinig ideologische en inhoudelijke kennis zou hebben over de partij en derhalve geen kiezers zou kunnen ronselen. Dit is opnieuw een theoretische analyse. Verzoeker is een werker van de partij, die stemmen ronselt, dit behoeft geen ideologische of inhoudelijke kennis, maar enkel een - soort overtuigingskracht. Ook het gegeven dat hij geen magazines las van de partij kan hem niet worden verweten. Ook in zoverre hij de exacte datum van de verkiezingen niet herinnerd kan verzoeker niet worden verweten, hij is immers enorm verward en getraumatiseerd;*
- *het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;"*

Hij vraagt om de toepassing van het voordeel van de twijfel en stelt nog:

"Het CGVS heeft slechts een theoretische afweging gemaakt van welk lot verzoeker zou kunnen te wachten staan bij een terugkeer naar Pakistan zonder evenwel het individuele terugkeerkader van verzoeker of te toetsen. Bijgevolg is deze toetsing niet deugdelijk. Bovendien verwijst het CGVS naar incidenten die zich voordoen bij terugkerende asielzoekers naar Pakistan."

Tot slot vermeldt verzoeker nog het reisadvies over Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken en besluit als volgt:

"Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij PML-N dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen of nationale bepalingen of beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Waar verzoeker betoogt dat hij volhardt in zijn asielrelaas en de problemen die zijn ontstaan uit zijn activiteiten voor de PML-Q, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat de laattijdigheid van de asielaanvraag niet in rekening kan worden gebracht, aangezien hij geen recht op een verblijf had op het ogenblik dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod wordt gegeven. In deze beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging van 2010 tot 2014 liep en dat verzoeker op 20 april 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Verzoeker heeft bovendien geen beroep ingediend tegen de bevelen. Hij kan zich niet beroepen op een vermeend legaal verblijf. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig wordt afgedaan op basis van een stereotype beoordeling of een theoretische analyse of afweging. Hij gaat hier voorbij aan het feit dat zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure in grote mate verschillen van zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview. Tot slot betwist verzoeker niet met concrete argumenten de motivering dat zijn verklaringen over zijn problemen met de PML-N niet aannemelijk zijn en dat hij gelet op zijn voorgehouden profiel van zeer actief lid en zijn activiteiten voor de partij PML-Q moest vrezen voor de leden van de PML-N. Hij herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij hiermee niet akkoord kan gaan. Een thans voorgehouden tolkprobleem blijkt evenmin een voldoende verklaring te kunnen zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, aangezien verzoeker nergens aangaf dat er een tolkprobleem was, terwijl hij erop attent werd gemaakt elk probleem in die zin onmiddellijk aan te geven. Ook zijn bewering dat hij enorm verward en getraumatiseerd is wordt niet gestaafd aan de hand van enig stuk. Bovendien blijkt uit het CGVS-gehoorverslag niet dat verzoeker omwille van een voorgehouden mentale toestand geen verklaringen kon afleggen. Verzoeker gaat dan ook nog voorbij aan zijn verplichting om de relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk voor te leggen waar hij stelt dat de Commissaris-generaal de nodige bewijzen diende te verzamelen. De bewijslast ligt immers bij verzoeker en hij blijft hier in gebreke. Met de loutere stelling dat hij het voordeel van de twijfel dient te krijgen, stelt hij de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing niet concreet is ingegaan op zijn vrees voor vervolging. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande voldoet verzoekers asielrelaas niet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad neemt de bestreden beslissing integraal over en besluit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over de algemene veiligheid in Pakistan, dat bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, toont hij geen reëel risico op ernstige schade aan. Hij weerlegt, noch ontkracht daarmee de informatie over "*Het risico bij gedwongen terugkeer*" toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 10, nr. 2). Hij toont daarmee ook niet aan dat de Commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker dit motief van de bestreden beslissing ongemoeid laat en dat de vaststellingen in de bestreden beslissing ook op dit punt pertinent en deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt de bestreden beslissing ook op dit punt integraal over.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP